

dan, at den billigste Vare, Kornbrændevin, beskattes med 120 pCt., medens de dyreste Vine, Champagne og de allerfineste røde og hvide Vine, kun beskattes med 10 pCt. Det er kun en ringe Rest af Værdibeskatningen, der bliver tilbage, hvis Til lægsafgiften, som den her foreslaas, opret holdes. Det hænder, siges det, at rejsende, naar de ere komne igennem Ørkenen, fortælle, at de have set Spor af en Karavane, som en Gang er dragen gennem Ørkenen. Den er bleven overrasket af en Sandstorm, og efterhaanden er Sandet steget højere og højere op, til sidst er det kun et Kamelhoved paa Resterne af en lang Hals, som rager op over Sandet. Et saadant Kamelhoved med brustne Øjne er denne Til lægsafgift i Øjeblikket, og vi skulle for vort Vedkommende ingenlunde være med til at begrave dette Hoved under Sandet. Hvis ærede Medlemmer ønske at udslette det sidste Minde om denne Politik, maa de selv gøre det.

Et Ændringsforslag, som der i øvrigt kan være Anledning til at omtale, er det, der vedrører Efterbeskatningen. Den højt ærede Finansminister har tidligere ment, at man kun skulde efterbeskatte hos de handlende, men Flertallet i Udvalget har fremsat en ny Opfattelse, nemlig at det er nødvendigt ogsaa at efterbeskatte hos private, og den højtærede Minister har ment at burde slutte sig hertil. Det kan nu underkastes Tvivl, hvad der er rigtigt, det første Standpunkt eller det sidste, men vi i den radikale Gruppe finde ingen Anledning til at stemme for en Efterbeskatningsregel, som vil udstrække Efterbeskatningens Plager ogsaa til de private.

Hvad de øvrige Ændringsforslag angaar, kan jeg maaske nøjes med at sige, at vi ville følge den samme Fremgangsmaade, som vi i Gaar fulgte overfor Ølskattelovforslaget, og angaaende hele Brændevinskattepolitikken forbeholde vi os vore Udtalelser til tredie Behandling. At vi da ville stemme mod dette Lovforslag, fremgaar af hele vor Stilling til disse Lovforslag.

Schovelin: Det ærede Medlem, der nu satte sig, syntes aabenbart at forudsætte, at det er ud fra en vis Malice, at jeg i Betænkningen har udtrykt mig, som jeg har gjort. Det er imidlertid saa langt fra som vel tænkeligt. Som jeg i Gaar i en anden Sammenhæng har haft Lejlighed til at sige, forekommer det mig, at der er ikke noget, der er mere statsmandsmæssigt end at tage Hensyn til foreliggende

Kendsgerninger, at man, naar Forholdenes Udvikling i Tidens Løb fører med sig, at ens Standpunkt til en given Sag maa forandres, da ogsaa forandrer det i Stedet for at blive hængende ved et eller andet Standpunkt, som maaske oprindelig kan have haft sin relative Berettigelse, men som ved at fastholdes i Utide, naar Udviklingen er gaaet i en helt anden Retning, kun bliver en gold Doktrin.

Det ærede Medlem mente, at jeg burde have skaar det ærede Flertals Følelser, og henviste i saa Henseende til min Fortid. Hvad min politiske Fortid angaar, kan det ærede Medlem ikke ud over, hvad der foreligger for Offentligheden, kende noget til den fra andet end, hvad jeg vil kalde privat Sladder. Om den Sag, der her er Tale, nemlig Brændevinsbeskatningen, ogsaa i dens Forhold bl. a. til Ølbeskatningen, har jeg allerede som ganske ung Mand skrevet nationaløkonomiske Afhandlinger. Det Standpunkt, jeg i disse Afhandlinger stod paa, staar jeg paa endnu. Allerede da man første Gang vilde indføre Ølskatten — det var for øvrigt under en Højreregering — gjorde jeg opmærksom paa det farlige i at indføre en Ølskat, naar man ikke samtidig forhøjede Brændevinsbeskatningen, og jeg har Gang paa Gang hævdet, at det var en Fejl, naar vi i 1891 forhøjede Ølskatten uden samtidig at forhøje Brændevinsskatten, idet man derved kom til en fuldkommen ulige Beskatning af Alkoholen i de to Drikke. Det viser sig da ogsaa, hvad jeg netop ved en enquêtemæssig Undersøgelse fik konstateret, at Følgen af, at man saaledes ensidigt beskattede Alkoholen i det bajerske Øl, men lod den gamle Brændevinsafgift urørt, blev, at Befolkningen i stort Omfang gik bort fra det mindre spiritusholdige bajerske Øl over til Brændevinen, og det er den store Afholds- og Maadeholdsbevægelses Fortjeneste at have modvirket hele den Udvikling, der ellers naturligt vilde have fortsat sig under den stigende Ølskat, og at den, om jeg saa maa sige, sejrrikt efterhaanden har trængt Brændevinsforbruget tilbage. Men ikke desmindre er der endnu et skrigende Misforhold mellem Beskatningen af Alkohol i bajersk Øl og i Brændevin, og som Følge deraf maa man hilse en saadan Forhøjelse som den, der nu foreligger, velkommen, og efter min Mening burde man yderligere, som jeg tillod mig at udvikle i Gaar, søge det rette Forhold tilvejebragt ved ikke at gaa saa højt op med Ølskatten, men til Gengæld gaa en lille Smule højere op med Brændevinsskatten.